

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/179/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514206790
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2514206790.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková v spore žalobkyne: Y. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXX, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 346,-- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 9C/73/2016-108 zo dňa 1.februára 2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobkyňa má právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 346,-- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 346,-- Eur od 26.09.2014 do zaplatenia, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Výrokom II. rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie odôvodnil s použitím § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, ods. 5, ods. 6, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (OZ), § 1 ods.1 a 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2, ods. 7, § 11 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch č.129/2010 Z.z.. § 451 ods.1 a 2, § 39, § 517 ods. 1 a 2, Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2014, § 262 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku a vecne tým, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 26.09.2014, doručenou súdu dňa 30.09.2014 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 346,-- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 346,-- Eur od 26.09.2014 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Žalobu odôvodnila tým, že zmluvou o úvere č. 208000009 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 01.04.2011 došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov žalobkyni zo strany žalovaného vo výške 350,-- Eur. Odplata v zmluve bola dohodnutá na sumu 346,-- Eur označená ako „príslušný poplatok“, ktorú sa zaviazala zaplatiť v 12 mesačných splátkach, počnúc dňom 15.04.2011. Ročný úrok tak predstavoval viac ako 98 %. Žalobkyňa použila poskytnutý úver na osobné potreby. Vzhľadom na povahu a obsah uzavretej zmluvy je zrejmé, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, nakoľko žalobkyňa pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalobkyňa uviedla, že považuje výšku dohodnutej odplaty za poskytnutú pôžičku za neplatný právny úkon pre jej priamy rozpor so zákonom (§ 39 a § 53 ods. 6 OZ). Pre absenciu podstatných obligatórnych náležitostí v úverovej zmluve a to ročnej percentuálnej miery nákladov, úrokovej sadzby a termínu konečnej splatnosti úveru, ako aj termínu splátok mal žalovaný nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny - pôžičky vo výške 350,-- Eur. Preto aj v prípade, ak by súd nepovažoval dohodu o odplate za neplatný právny úkon,

nemal žalovaný nárok na úroky a poplatky v zmluve označené ako odplata. Žalobkyňa uvedením do omylu zo strany žalovaného uhradila na jeho účet sumu vo výške 696,-- Eur, tzn. o 346,-- Eur viac, než mal žalovaný nárok. V rozsahu sumy 346,-- Eur tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný ani napriek výzve žalobkyni dlžnú sumu nevrátil, uplatnila si žalobkyňa okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania odo dňa 26.09.2014, t.j. nasledujúci deň po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie.

3. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná. Po zhodnotení zisteného skutkového stavu mal súd za to, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli dňa 01.04.2011 zmluvu o úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver, pričom z právneho hľadiska ide o spotrebiteľský úver, ktorý musí spĺňať náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Preskúmaním uvedenej zmluvy súd zistil, že uzavretá zmluva nespĺňa náležitosti stanovené v § 9 ods. 2 uvedeného zákona, keďže v zmluve nebola uvedená ročná percentuálna miera nákladov tak, ako to vyžaduje § 9 ods. 2 písm. j). Zmluva neobsahuje ani náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k), keď neobsahuje údaj, koľko z každej jednotlivé splátky predstavuje splátka na istinu úveru, koľko na zmluvné úroky a poplatky. Účelom tohto ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. k) je pritom informácia pre spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, aby vedel rozlíšiť ako bude s jeho splátkou naložené, aká časť splátky bude použitá na istinu úveru, úrok, prípadne na poplatky. Zmluva neobsahuje ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) tohto zákona, podľa ktorého v zmluve musí byť uvedený aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Konečná splatnosť úveru musí byť dátumovo presne špecifikovaná, teda musí byť vyjadrená presným dátumom, aby spotrebiteľ mal jasnú predstavu o presnom časovom období, kedy bude úver splatný a dokedy bude povinný jednotlivé splátky vykonávať. V záujme boja proti nespravodlivým úverovým podmienkam a na to, aby sa dlžníkovi umožnilo poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy, článok 4 smernice 98/7/ES Európskeho parlamentu a Rady zo dňa 16. februára 1998 vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku (rozsudok z 9. júla 2015, Bucura, C-348/14). V prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (rozsudok Súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15). S poukazom na uvedené mal súd za to, že neuvedenie výšky RPMN a neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru, ktorý bude musieť spotrebiteľ zaplatiť, zavádza spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené, v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, sa uvedený poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

4. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom s dôverou bez možnosti individuálne ovplyvniť zmluvné podmienky. Spotrebiteľské zmluvy uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov s tým, že dodávateľ vopred určuje v návrhu obsah zmlúv a spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, môže návrh len prijať alebo odmietnuť. Pri takýchto zmluvách je namieste skúmať, či predmetný právny úkon je platným právnym úkonom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

5. V zmluve bola dohodnutá odplata za úver vo výške takmer 99 % (poplatok vo výške 346,-- Eur pri istine 350,-- Eur a dobe splácania 1 rok), pričom podľa tvrdenia žalovaného, tretina poplatku mala predstavovať úrok a zvyšné dve tretiny náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou. V takom prípade by úrok predstavoval 115,-- Eur (33,33 %) a náklady 231,-- Eur (66,66 %). Z údajov NBS voľne prístupných na internete pritom súd zistil, že v apríli 2011 boli spotrebiteľské úvery splatné do 1 roka poskytované za úrok vo výške 6,80 % ročne. Vzhľadom na uvedené vyhodnotil súd dohodnutý úrok za neprimerane vysoký, v rozpore s dobrými mravmi, a preto je táto časť zmluvy absolútne neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka). Čo sa týka poplatku za príslušnú administratívu spojenú s úverom vo výške 66,66 % z úveru mal súd za to, že sa jedná o neprijateľnú podmienku, nakoľko dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané (rovnaký záver vyslovil napr. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 18Co/109/2011). Navyše poplatok v tejto výške súd považuje pre jeho výšku aj za rozporný s dobrými mravmi, a preto túto časť zmluvy za absolútne neplatnú (§ 39 Občianskeho zákonníka). V súlade s judikatúrou a zákonom, sa za odplatu úveru považujú nielen dohodnuté úroky ako odmena, ale aj akákoľvek platba zo strany spotrebiteľa žalovanému, bez ohľadu, či ich tento v zmluve alebo podmienkach označí, napr. ako poplatok, náklady za vypracovanie, na administratívu a podobne. Dobrými mravmi sa v súdnej praxi považuje súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel

správania, ktoré sú v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia, ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť a vystihujúcu podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem. Neprimerane dohodnuté úroky, či celková odplata za úver sú v rozpore s pravidlami správania sa, a teda aj s dobrými mravmi a ide o absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Obdobne právne už sudy rozhodovali, a to napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6C/126/2012 zo dňa 07.05.2013, rozhodnutie NS SR sp. zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009, rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.04.2012, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21Cdo/1484/04 zo dňa 15.12.2004, rozhodnutie KS v Prešove sp. zn. 3Co/3/2011 zo dňa 12.10.2011, 3Co/67/2012 zo dňa 24.10.2012.

6. Vzhľadom na uvedené mal súd vykonaným dokazovaním za preukázané, že na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie. V konaní bolo doloženými listinnými dôkazmi preukázané, že žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 350,-- Eur. Keďže žalobkyňa na základe uvedenej úverovej zmluvy zaplatila žalovanému celkom sumu 696,-- Eur, pričom úverová zmluva sa považuje z vyššie uvedených dôvodov za bezúročnú a bez poplatkov, a taktiež s poukazom na skutočnosť, že súd považoval poplatok vo výške 346,-- Eur pre rozpor s dobrými mravmi za absolútne neplatný právny úkon (§ 39 Občianskeho zákonníka), vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške 346,-- Eur (696,-- Eur, - 350,-- Eur). Vzhľadom na uvedené súd žalobe ako opodstatnenej vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 346,-- Eur.

7. Vzhľadom na vyššie uvedené odôvodnenie a na skutočnosť, že žalovaný neuhradil žalobkyni sumu 346,-- Eur ani po tom, čo ho táto na plnenie vyzvala, dostal sa žalovaný s plnením vo vzťahu k žalobkyni do omeškania od 26.09.2014, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni, do ktorého žalobkyňa žiadala uhradiť dlžnú sumu. V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. súd priznal žalobkyni úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne (tak ako žalobkyňa žiadala, keďže uvedená výška úroku z omeškania je v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.).

8. Keďže žalobkyňa bola v tomto konaní v celom rozsahu úspešná, súd jej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd v zmysle § 262 ods. 1 CSP v tomto rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodol len o nároku na náhradu trov konania tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia; o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že závery súdu prvej inštancie, z ktorých vychádza napádaný rozsudok, sú nesprávnymi a nezákonnými.

Poukázal na to, že žalobkyňa v postavení dlžníka uzatvorila so žalovaným 01.04.2011 zmluvu o úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 350,-- Eur, ktorý sa zaviazala vrátiť späť spolu s príslušným poplatkom vo výške 346,-- Eur, t.j. celkovo vrátiť späť sumu 696,-- Eur v 12 pravidelných mesačných splátkach po 58,-- Eur počnúc dňom 15.04.2011. Uhradila všetky splátky riadne a včas. Dlž bol uhradený v celom rozsahu dňa 14.05.2012. Žalobkyňa sa následne žalobou zo dňa 26.09.2014 doručenou súdu 30.09.2014 domáhal zaplata mu sumy 346,-- Eur s úrokom z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 346,-- Eur od 26.09.2014 do zaplata a nahradiť trovy konania, pričom súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu, zdôraznil, že zmluva bola uzavretá podľa § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka. Žalobkyňa v zmluvách prehlásila a svoje vyhlásenie potvrdila osobitne svojím podpisom, že finančné prostriedky sú poskytnuté pre ňu na účely výkonu zamestnania. Ak by žalobkyňa nebrala úver na účely výkonu povolania, tak prehlásila, že finančné prostriedky sú jej poskytnuté na výkon zamestnania, by nikdy neurobila a nepripojila by k takémuto prehláseniu svoj podpis. Úvery poskytnuté na účel zamestnania, z povolania, podnikania nemajú polohu spotrebiteľského úveru upraveného zákonom č. 258/2001 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/415/2012. V prípade postavenia žalovaného je treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval. Žalobkyňa uzatvorila tým istým dňom so žalovaným dodatok k zmluve, v ktorom dobrovoľne a vlastnoručným podpisom vyhlásila, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky vo výške 350,-- Eur použije na náklady spojené s dochádzaním za prácou. Žalovaný má za to, že právnu úpravu ochrany spotrebiteľ nie je možné bez výnimočne aplikovať na všetky prípady, kde spolu kontrahentom je fyzická osoba. Žalovaný má ďalej za to, že ako poskytovateľ úveru dodržal úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti zodpovedajúcej

čestnej obchodnej praxi, či všeobecnej zásady dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Súd prvej inštancie nedostatočným skutkovým zistením majúcim za následok zaujatie predčasného právneho názoru, bez dostatočného odôvodnenia, spôsobil, že mu bola súdom prvej inštancie odňatá možnosť pred ním konať. Napadnutý rozsudok je preto nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, čím došlo v konaní pred súdom prvej inštancie k takej vade konania, na ktorú odvolací súd v zmysle ustanovenia § 380 ods. 2 CSP prihliada z úradnej povinnosti.

V ďalšej časti odvolania sa žalovaný venoval vysvetleniu podstaty bezdôvodného obohatenia. Žalovaný mal za to, že vzhľadom na znenie ustanovenia § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, nie je možné prijatie plnenia od žalobcu považovať za bezdôvodné. Zo skutkového stavu je zrejmé, že žalobca so žalovaným uzatvorili odpltnú zmluvu, ktorej platnosť nie je možné vyvrátiť ani podaním určovacej žaloby. Následne poukázal na znenie § 451 Občianskeho zákonníka a vyslovil názor, že zo zmluvy nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú zákon vymedzuje. Žalobca plnil na základe platnej uzavretej zmluvy o úvere. Predmetná zmluva o úvere ani nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú a rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol. K bezdôvodnému obohateniu teda nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej trojročnej premlčacej lehote s poukazom na § 107 ods. 2 Zák. č.40/1964 Zb. zákonov. Poslednú splátku žalobca uhradil 14.05.2012. Pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia lehota. Požadovaný nárok žalobcu sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote 14.05.2014. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/372/2015 a rozsudok Okresného súdu Prešov, sp.zn. 12C/110/2016-38 zo dňa 18.05.2017, ako aj na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/567/2015, 13Co/557/2015 zo dňa 22.09.2015 a 13Co/90/2015 z 15.03.2016, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/121/2009. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalobca odvolanie nepodal a k doručenému odvolaniu sa písomne vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Zdôraznil, že právne predpisy určené na ochranu spotrebiteľa je nevyhnutné aplikovať vtedy, ak ide o zmluvný vzťah uzavretý medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Poukázal ďalej na znenie § 657 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka. Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní argumentuje, že predmetná zmluva bol uzavretá postupom podľa Obchodného zákonníka, zo strany žalovaného ide len o obchádzanie zákona, aby sa vyhol posudzovaniu absencií obligatórnych náležitostí zmluvy vzhľadom na početné chyby v zmluvách, ktoré žalovaný predkladá spotrebiteľom, je nevyhnutné povedať, že takmer každý odsek predmetnej zmluvy je nápadne až krajne nevyvážený, postavený v neprospech spotrebiteľa. V danom prípade ide jednoznačne o spotrebiteľský vzťah medzi žalobkyňou ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 02.06.2013, sp.zn. II.ÚS 329/2013-15 a rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.04.2015 sp.zn. 3NCdo/14/2014.

Čo sa týka námietky premlčania, žalobca odmieta tvrdenia žalovaného, ktorý neuviedol žiadny dátum, kedy sa žalobca podľa neho mal údajne dozvedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa takto na jeho úkor obohatil. Tvrdenia žalovaného nie sú ničím podložené, teda žalovaný vznesenú námietku premlčania riadne neodôvodnil a nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v tomto prípade spočíva práve na jeho strane. Tu poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 7Cdo/353/2014, 4Obo/145/2007, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline 14Cob/198/2014, rozhodnutie Ústavného súdu SR pod sp.zn. ÚS 38/2015/17 a rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR vydané v konaní vedenom pod sp.zn. 25Cdo/196/1999. Tvrdil, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná preukázaná a predpokladaná vedomosť. Vyplýva to aj z uznesenia Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 33Odo/306/2005, 25Cdo/2581/98 a 33Cdo/76/2002, ako aj 33Cdo/3003/99. Ďalej citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/121/2009 a uznesenia Ústavného súdu sp.zn. III. ÚS 413/2013 a poukázal na judikatúru krajských súdov, Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/107/2007, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/1455/2014 a rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 17Co/1008/2014. Navrhol odvolaciemu súdu, aby potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

11. K doručenému vyjadreniu podal písomné vyjadrenie žalovaný, zotrvávajúc na svojich odvolacích dôvodoch, ako aj na návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

12. K doručenému vyjadreniu podal písomné vyjadrenie žalovaný zotrúvajúc na svojich odvolacích dôvodoch.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípudné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc prítom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario, § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku) .

14. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie. Vo vzťahu k požiadavke na zaplatenie istiny v sume 346,-- Eur súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil.

15. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkam uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

16. Podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípudne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17. Súd prvej inštancie správne vzal do úvahy skutočnosť, že právny vzťah strán konania, ktorý mal byť založený na základe toho, že dňa 01.04.2011 uzatvorila žalobkyňa, ako fyzická osoba (dlžník) so žalovaným (veriteľom) zmluvu o úvere č. 208000009, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 350,-- Eur, ktorú sumu zvýšenú o poplatok vo výške 346,-- Eur, t.j. spolu 696,-- Eur sa žalobkyňa zaviazala splácať v 12 mesačných splátkach po 58,-- Eur, počnúc dňom 15.04.2011. V zmluve sa nachádza ustanovenie, v zmysle ktorého „Dlžník prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon: zamestnania, povolania, podnikania, iný účel.“ V predmetnom ustanovení bola prostredníctvom „X“ zaškrtnutá možnosť, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania. Z Dodatku k zmluve o úvere č. 208000009 zo dňa 01.04.2011 uzatvoreného medzi žalobkyňou a žalovaným vyplýva prehlásenie, že žalobkyňa poskytnuté finančné prostriedky vo výške 350,-- Eur použije na náklady spojené s dochádzaním za prácou. Z listiny označenej ako Splátky a pokuty vyplýva, že žalobkyňa uhradila žalovanému z predmetnej zmluvy o úvere celkom sumu 696,-- Eur.

18. Uvedený právny vzťah je potrebné posudzovať podľa predpisov občianskeho práva. V súdenom spore sa totiž jedná o vzťah spotrebiteľský, keďže zmluva úvere spĺňa definíčné znaky spotrebiteľskej zmluvy označujúce jej subjekty, a to spotrebiteľa, ktorý je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a dodávateľa, ktorý je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy).

19. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na konštatovaní o neplatne dojednanej odplate spočívajúcej vo výške ročného úroku z úveru (za poskytnutý úver) a z uvedeného dôvodu vyhodnotil

zmluvu úvere uzatvorenú medzi stranami sporu ako celok neplatnú podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, čím žalobkyni vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného (por. bod 33 odôvodnenia rozsudku)

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že k výške úrokov a dobrým mravom sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.4.2012, v ktorom konštatoval: „Pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky“. Totiž aj podľa ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobných prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Správne v tomto smere súd prvej inštancie poukázal aj na ustálenú rozhodovaciu prax o tejto otázke a i odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že judikatúra nespochybnila, že neprimerane vysoké úroky dojednané v zmluve o spotrebiteľskom úvere sú skutočne všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania sa a mravným princípom. Ak súd prvej inštancie zistil, že v dobe poskytnutia úveru boli priemerné úrokové sadzby za spotrebiteľské úvery poskytované bankami v obdobných prípadoch vo výške 6,80%, jeho záveru o neprimeranosti odplaty (úroku) nemožno nič vytknúť, nakoľko ročný úrok z úveru podľa zmluvy o úvere mal dosahovať 99,00 % .

20. V danom prípade bola v zmluve dohodnutá odplata za úver vo výške takmer 99 % (poplatok vo výške 346,-- Eur pri istine 350,-- Eur a dobe splácania 1 rok), pričom podľa tvrdenia žalovaného, tretina poplatku mala predstavovať úrok a zvyšné dve tretiny náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou. V takom prípade by úrok predstavoval 115,-- Eur (33,33 %) a náklady 231 Eur (66,66 %). Z údajov NBS voľne prístupných na internete pritom súd zistil, že v apríli 2011 boli spotrebiteľské úvery splatné do 1 roka poskytované za úrok vo výške 6,80 % ročne. Správne súd prvej inštancie vyhodnotil dohodnutý úrok za neprimerane vysoký, v rozpore s dobrými mravmi, a preto je táto časť zmluvy absolútne neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka).

Aj časti posúdenia poplatku za príslušnú administratívu spojenú s úverom vo výške 66,66 % sa aj odvolací súd stotožňuje so záverom, že sa jedná o neprijateľnú podmienku, nakoľko dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané (rovnaký záver vyslovil napr. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 18Co/109/2011). Navyše poplatok v tejto výške súd považuje pre jeho výšku aj za rozporný s dobrými mravmi, a preto túto časť zmluvy za absolútne neplatnú (§ 39 Občianskeho zákonníka). V súlade s judikatúrou a zákonom, sa za odplatu úveru považujú nielen dohodnuté úroky ako odmena, ale aj akákoľvek platba zo strany spotrebiteľa žalovanému, bez ohľadu, či ich tento v zmluve alebo podmienkach označí.

21. Žalovaný v odvolaní vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu Podľa názoru žalovaného sa na úkor žalobcu neobohatí ani jednou z foriem tak, ako to pripúšťa zákon v § 451 ods. 2 OZ a rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné a ďalej namietal, že sa na úkor žalobcu neobohatí ani jednou z foriem tak, ako to pripúšťa zákon v § 451 ods. 2 OZ.

22. Podľa v § 451 ods. 2 OZ, kto sa úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

23. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad

opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

24. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobkyňou v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

25. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

26. K časti odvolania v ktorej žalovaný tvrdí, že nárok je premlčaný odvolací súd považuje uviesť nasledovné:

27. Podľa § 152 CSP hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany.

28. Podľa § 153 ods. 1 až 3 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

29. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

30. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú

procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

31. Civilný sporový poriadok zaviedol do slovenského procesného práva ako novum právny inštitút prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesne. Tento inštitút je naviazaný najmä na zásadu koncentrácie konania. Koncentrácia konania vyžaduje, aby strana sporu vykonala špecifikované procesné úkony v určitej fáze konania. Omeškané procesné úkony sú neúčinné. Účelom zmeny je urýchlenie konania, čo sa prejavuje precizovaním procesných povinností strán sporu pri predkladaní skutkových tvrdení a dôkazných návrhov a pod. Zaviedla sa diskrečná právomoc súdu (podľa okolností konkrétneho prípadu) neprihliadnuť na procesné úkony strán sporu, ktoré neboli urobené včas. Strana sporu počas konania vykonáva procesné úkony ako aj úkony hmotnoprávne, medzi ktoré patrí vznesenie námietky premlčania. Hmotnoprávna námietka je taký právny úkon (prejav vôle), ktorý mení dôvodný nárok protistrany na nedôvodný. Vo väčšine prípadov vznáša hmotnoprávne námietky žalovaný a tieto predstavujú prostriedky procesnej obrany. Uplatnenie hmotnoprávnej námietky podlieha sudcovej a zákonnej koncentrácii konania.

32. Pokiaľ teda ide o vznesenú námietku premlčania celého uplatneného práva žalobkyne v podanom odvolaní žalovaného z dôvodu vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej dňa 04.05.2012 (zaplatenie poslednej splátky) s tým, že žaloba bola na súd podaná až 30.09.2014 a právo sa premlčalo v lehote 2 rokov, na túto odvolací súd v odvolacom konaní prihliadnuť nemohol, nakoľko nebola vznesená v konaní pred súdom prvej inštancie v zmysle zásad Civilného sporového poriadku.

33. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolacie konanie začalo za účinnosti Civilného sporového poriadku podľa § 149, ktorého prostriedkami procesného útoku a procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, návrhy na vykonanie dôkazov ako aj hmotnoprávne námietky. Je nepochybné, že námietka premlčania je hmotnoprávnou námietkou v zmysle § 152 CSP pričom podľa 154 CSP tieto prostriedky možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že za účinnosti Civilného sporového poriadku nemožno v odvolacom konaní prihliadnuť na námietku premlčania, pokiaľ táto nebola uplatnená v konaní pred súdom prvej inštancie.

34. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobkyne odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

35. Na základe uvedených zistení krajský súd odvolacie dôvody žalovaného vymedzené v odvolaní proti rozsudku nevyhodnotil ako dôvodné a nebol tak zistený žiaden dôvod na žalovaným navrhovaný spôsob rozhodnutia.

36. V zmysle uvedených záverov bolo preto na mieste rozsudok ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdiť vrátane závislého výroku o náhrade trov konania.

37. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté za aplikácie ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola v celom rozsahu úspešná žalobkyňa, ktorej tak bola krajským súdom priznaná plná náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému.

38. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

39. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).